

O JAVOROVEM LISTKU, KI BI RAD HODIL V ŠOLO

Začela se je jesen. V gozdovih in parkih so na drevju rumeneli in rdeli listi. Pozibavali so se v vetru, se greli v sončnih žarkih ter klepetali o različnih stvareh.

Poleg mestne šole je stal košat javor. Njegovi listi so vsak dan opazovali otroke, kako prihajajo v šolo, se preobujejo v copate, potem pa stečejo v razrede, kjer se učijo o vsem mogočem, računajo, rišejo, berejo in pojejo, v telovadnici pa skačejo čez kozo in plezajo po vrvi.

Med listi na drevesu je bil eden, še posebno radoveden listek.

»Ste slišali? Ste slišali?« je ponavljal razburjeno. »Kako zanimiva je matematika! In koliko različnih držav je na svetu! In kakšne živali in kakšne rastline! Jaz bi tudi rad hodil v šolo z otroki in se česa naučil!« Poleg tega je malemu listku zelo ugajala drobna svetlolasa deklica s čopom, ki je sedela pri oknu in je vedno pozorno poslušala učiteljico.

Toda drugi listi so se mu posmihali. »V šolo bi hodil? Si pri pravi?! Kje si še videl, da listi hodijo v šolo!« so govorili. In ko listek ni odnehal, so ga zafrkavali: »No, kaj še čakaš! Pojdi že in se vpiši v šolo. To bodo debelo pogledali. Javorov list hodi v šolo. Česa takšnega pa še ne! Ha, ha, ha,« so šumeli in mimoidoči so najbrž mislili, da je zapihalo.

Mali javorov listek pa se je odločil, da hoče kaj znati, zato bo začel hoditi v šolo in pika. In medtem, ko so drugi listi brezdelno plahutali v vetru, je sam pri sebi koval načrt. Odel se je v čudovito zlato rumeno in vinsko rdečo barvo ter zbrano čakal na priložnost.

Tistega dne je močno lilo, dežne kaplje so plesale po dežnikih, veter pa je skubil drevesne krošnje. Po svetlolaso deklico se je pripeljal očka z velikim modrim avtomobilom. Listek je jasno začutil, da je prišel pravi trenutek. »Pa, pa, prijateljčki,« je vzkliknil. Prepustil se je vetru, ki ga je odnesel z drevesa in prilepil na vlažno streho avtomobila. »Trdno se drži, da te ne bo odpihnili,« si je velel listek in že so odbrzeli po cesti skozi mesto. »Juhuhu! Zdaj bom videl tisti svet, o katerem govori učiteljica pri pouku,« je razburjeno vzklikal.

In res je videl ulice, polne vozil, pešce, ki so hiteli po pločniku mimo visokih zgradb z mnogimi okni. Na križiščih so se prižigale raznobarvne luči in usmerjale promet. »Lej, lej,« je pomislil javorov listek. »Še sanjalo se mi ni, da so barve tako pomembne.« In močno je upal, da bo tudi njegova barva vsečna.

Čez čas so se ustavili na parkirišču pred nizkim blokom. Očka je zlezel iz avtomobila, pogledal na streho in se namrščil. »Presneto, saj sem maloprej očistil listje z avta. Le od kod je prineslo tegale?« je vzkliknil jezno, vzel metlico ter znova pometel streho.

Javorov listek se je na vso moč oklepал strehe, a je bila metlica močnejša. Prav nesramno ga je sunila, da je odfrčal na asfalt in se zraven privošljivo hehetala. »Ojoj, pa sem na tleh. Pohodili me bodo in razcefrali. Konec je z mano,« je obupano pomislil ter zavihal robove od žalosti.

Tedaj je okoli avtomobila pritekla svetlolasa deklica s čopom. Zagledala je javorov listek. »Očka, poglej, kako lep listek. Misliš, da se je vso pot vozil z nama?« je vprašala. »Nikar se ne jezi, če se je prilepil na streho. Mogoče se je hotel samo malo popeljati z avtom.«

»Mhm, prav gotovo,« je zagodrnjal očka. »Zdaj bom pa še taksi.«

Deklica se je zahihitala očkovi domisllici. Pobrala je javorov listek, otresla vodo z njega in ga otrla z rokavicami.

»Pa ga menda ja ne boš vzela s sabo?« je vzdihnil očka.

»Seveda ga bom vzela. Nujno ga moram vzeti,« je odločno rekla deklica. »Učiteljica nam je naročila, da naj poleg pesmice o jeseni v zvezek prilepimo kakšen zares lep jesenski list. Jaz bom prilepila tega. Poglej, kako čudovit je. Kar žari. Stavim, da bo moj list učiteljici od vseh najbolj všeč.«

Tako se je malemu javorovemu listku uresničila največja želja, saj je lahko poslej z deklico vsak dan hodil v šolo.

Kdo ve, najbrž se je tudi česa naučil.